

## Király lépcső

97 → 107

### ○ Naputazás

– És mi leszel, ha nagy leszel?

– Űrhajós! – vágtam rá gondolkodás nélkül, hiszen mindig is elkápráztattak az égitestek, a sok csillogás, a titokzatos mozgások – egyáltalán, a világűr. Nem mindenki tudja: nem lettem asztronauta. De, ötödik éve már, vagyok: helionauta, azaz naputazó.

Mit is jelent a helionautika... Hasonlít kissé az űrhajósok tevékenységére, hiszen kisebb-nagyobb, halványabb-fényesebb csillagok között utazom szinte nap mint nap. Mert bizony, minden egyes írás a maga nemében csillag, hiszen fényt visz valaki(k)nek az életébe. Találkozom rendkívül érdekes csillaghalma-zokkal. Belevetem magam az alakzatokba, osztályozom, válogatom a csillago-kat. Összehasonlítom a régiek tündöklését az újonnan megjelent sziporkákkal, összevetem a csillogás színspektrumát, erősségét satöbbijét. Néha pedig kuta-tok fellobbantható matéria után, szikrát próbálok elültetni a szürke anyagban. Persze a kevesek erős fényében sokaknak pislákolása nem eléggé erős ahhoz, hogy felkerüljenek a helionauták meg-megújuló papírtérképére.

Nem könnyű, s ugyanúgy nem is egyszerű mindez. Többek közt azért – is – nem lettem űrhajós, mert csillaghajók építésére nem voltak tallérok a környékemen. És, mint azt bizonyára ismerik mint nyílt titkot, mostanában a naputazás sem megy zökkenőmentesen – a környezetünkben egyre apadnak mindenféle források, irodalmi-művészeti lapok működtetésére egyre kevesebb a pénz és a támogatási szándék. És akkor? Vége van/lesz a lapkiadásnak? Hiszen a néhány finanszírozott irodalmi lap sem fog végtelen időig támogatás-ban részesülni (sajnos, hangoztatom)!? Nos, nem lesz vége. Meg kell tanulnunk új idők új szabályai szerint játszani. Lapkiadó, szerkesztő és szerzők egyaránt. És ebben nekünk sikerült már némi tapasztalatra szert tenni.

Üzenjek valamit a kedves Szerzőnek. A Szerzőnek, akivel csak a legritkább esetben kommunikálok. A Szerzőnek, aki haragszik rám. Mert azt hiszi, hogy ülök egy napfényes szobában reggeltől estig, lábaimmal az asztalon akár, köz-ben jobbnál jobb lapokat olvasok, hallgatom a rádióban a híreket meg a muzsi-kát, a kollégákkal nagyokat humorizálok, eljárók ebédelni a sarki vendéglőbe, ahol ha ízetlen az étel, hát némi babért morzsolok beléje a mindig fejemen lévő koszorúból, egyáltalán, fél kézzel a jóisten lábát fogom, másikkal pedig vezérelem a dekadens művészi életem. S még nem is válaszolok arra a havi háromszáz levélre legalább egy-egy oldalnyi terjedelemben...

Kedves Szerző! Ne haragudjon rám. Nincs nekem sem szerkesztőségi asztalom, székem, nincsen szerkesztőség fizette vonalas vagy mobil telefonom, nem kaptam én redaktori számítógépet. Mi, helionauták többsége, azért végezhetjük csaknem társadalmi munkában e csillagkutatót, mert az élet szükségességeihez kellőkre máshol szert teszünk. Igen, dolgozunk szerteszéjjel, különböző iskolákban, hírlapoknál, gyakran késő estig, nemritkán hajnalig. Bizony, a Napút csillaghajóját nem kevés részben a szeretet és a belőle fakadó ténykedés hajtja. Meg még az is: ha ezt-azt szeretnénk az irodalomtól, akkor adnunk is kell neki valamit cserébe. Ez így etikus – másképpen nem.

De sok beszéd szegénység. Utazzunk hát. Együtt, ilyen jól. Minél tovább.



K. F.

## Király Zoltán Vitézi ének

valamelyik  
Rákóczi  
fejedelem  
magyar  
igazolvánnyal  
kezében  
kedvezményes  
turista  
bérletet  
szeretne  
váltani  
Budapesten  
a  
Hősök  
terén.

Csepregi János

# Ballada egy elárvult lélekről, ki e rút világnak búcsút int

(őcska és panaszos fohász közhelyekkel és  
kozmetikumokkal)

ha otthon az előző havi  
AVON-katalógus  
mit sulí előtt  
anyu táskámba tesz

ha új fényképeim gonosz  
gúnykacaj kíséri  
mert a drogériában  
skinclear nem lelek

ha a szépségverseny  
büszke iskolánkban  
babért számomra  
idén nem terem

ha szerelmes levél  
heteken át nem vár  
mikor a tanteremben  
padomhoz lépdelek

ha már összesúgnak  
hátam mögött a csajszi  
s elárul Tóth Zolee is  
ki egykor szeretett

s ha akadnak kik  
nem jelölnek vissza  
nevem mellett törlésikonra  
lel a klikkelet

én enni kezdek akkor  
bánatomra orvosság  
te leszel hű barát  
kalória  
s nem érdekel



ha nem jön rám többé  
miniszoknya  
s ruházatom csupa  
diszharmónia

jó fánkok, mézes zserbók, islerek  
adatok majd nékem enyhülést  
diétás termékek tűnjetek utamból  
nem kívánom látni képeteken  
a szánalmat  
s a megvetést

## Mintha a képernyők előtt...

(neolitikus szappanlira-kezdemény)

mintha a képernyők előtt  
valakik ülnének  
úgy nézek én is szerteszt  
kiszólok néha a publikumnak  
ha csökkenni kezd a nézettség

az utcán elmorzsolom olykor  
néhány mihaszna könnyemet  
aggódjon csak a sok kérub s szeráf  
az égi lobbí még jól jöhet

*s e szerény és jó fiúnak  
mit hoz vajon a folytatás?*

az epizódok csak jönnek-mennek  
de nem köszön rám a változás  
így élek én magányosan  
a patyolat csendje magába zár  
az ipari vasaló egyetlen társam  
s csak remélni tudom  
hoggy egyszer majd  
végre rám talál  
az én egyetlen  
Lüszéliaszantos Detre Annamáriám

# Hangok a falból

(pszichotikus kalandozás a lakás mélyén)

a Sátán műve állíthatom  
hogy egyre-egyre  
csak csöpög a csap  
hogy a spájzból  
eltűnt minden konzerv  
s a polcok közt  
csak az úr matat  
tudom, lassan tágul  
bennem a horizont  
lassan  
hisz Lóri  
gúnyosan röhög  
a Sátán műve  
minden-minden  
a papagáj figyel...  
– jól tudom –  
s én beleőrülök  
bizony kívül rekedtem  
önmagunkon  
s hangomra immár senki  
nem figyel  
tudtomon kívül  
emeletesre nő az ágy  
míg a többi bútor  
szendereg  
de elhallgat néha  
a kenyértartó  
nem száll a radiátorból  
a gyermek éneke  
a nejlonzacskó  
sem szólal meg többé  
a fotel ölen  
fáradtan  
megpihen

## Szalai Zsolt

# Kimetszés

a horgason föl, kimetszett sarj  
 fölkanyar szorongásod – nekigyürközől  
 az akármerről szembefújó szélnek

kerékpárnyomok a szabadság utca poros süppedő homokútján,  
 az eltérítő környékén jársz, vad dzsindzsásba visz a bicikli,  
 máshonnan érkezel, van otthonod,

átbuzsz a horgason, reméled: visszafordít  
 a buszmegálló, a templom;  
 szétvert várófülke, érkezőt nem marasztaló firkált bodega előtt pihegsz,  
 a kitaposott úton csak átgurulsz a csárdasorra,

de addig,  
 valaki a mélykút utcából,  
 ha megismerne még

(nem várták vissza, izzadság és arcszesz bódulatában, érkezés-e ez egyáltalán,  
 beállt vádlija vérét szívják a szúnyogok, hogy megnőtt, nem tudnak róla mást)

szétloccsannak emlékeid  
 sör képzeld a csárda teraszára

korsód töltöm kortyaimmal

komlólhát				pa
komlövőlgy		akácos		no
nedves burján	bokros	irtás	;) )	rá
				ma

hová nem vezet út

három cseresznyefa áll

széttaposott magok a gazban

# biciklizés

lábbal hajtja a háromkerekűt, fut vele  
muskátlibokrok földszaggal telített illata  
kavicsbetonon zörög az összedrótzott  
kopott, tömött gumis kerék  
őrült körök árkok barázdálják az udvart  
a verandáról  
(és még ezerféleképpen birtokolható a veszíthető)  
kósza fűcsomók fordulnak a szaporázott léptek nyomán  
piros szandálban lábujjai közé, talpa alá eszi be magát a por  
rázná söpörné  
mossa az udvari csapnál  
szétspriccelő vízszugár körül döngő méhek a nádtetőből  
gyermekkora emlékeire ráborul a szomorúfűz



A FAUN HÁZA I.

Sütő Csaba András  
pillanatképek (hónaljából fotózva)

rövidnadrágban, szélfésült hajjal  
nagyapám barkácsolta fakarddal  
a megnőtt, gondosan öntözött,  
szerelmes tavaszra bimbót vető,  
kinyílt tulipánhagymák előtt

készen a mészárlásra

levágtam aztán, egy szálíg mind;  
és ma csókolnám, ölelném zöld száruk  
fölé hajtott szíromkelyheik



indiánusnak öltözve hasmánt a zongora alatt  
amin az istennek se akartam gyakorolni

a vadnyugat, a távoli  
ismeretlen gyerekhazugsága  
a tévéből képzelt való

kezemben műanyag colt



játszótéren, libikókán  
néha súly nélkül  
egyensúlyoztuk  
emberek nélkül középre  
aztán erről is letettünk  
és újra kénytelen kelletlen  
aváskodtunk fel, meredten

szél billentette el? önsúly? egy arra tévedt kéz?

tanulság, utólagos, a libidóka billegni fog



iskolában délután  
 tornapadon edzés végett  
 sorban mondják a társak  
 a szerelmesek féltve őrzött  
 nevét  
 meghülyülök – hivatalból –  
 nem és nem vallok én  
 mondanám, de megsérteném  
 úgyszólván tudom, most már tudom;  
 magam védtem, védeném



Győr környéke buszmegálló  
 bonbonmeggy és hallgatás  
 aztán beszéd mélyből kisza-  
 kadó szavak hasznasincs  
 érvelés balfasz helyzet tiszta gáz  
 meg bonbonmeggygőz  
 szilveszter van meggondoltam  
 de mintha falnak mondanám  
 legalább a bonbonmeggy győz  
 egy elfutó kisikló gőzös  
 után szívlapáttal dobált szénkupac  
 szemem elől minden lábam alól talaj



szoknyás, nadrágos délután  
 üléseken hagyott női testnyomat,  
 néhány pillanatnyi ködlő remek;  
 relatív materializmuskotály

az élet sója spenótot főzött viszonzásképp  
 el-elöntött némi szelíd harag  
 felkelt bennem cserregve

a gyorsulva, egyre lassulva,  
 de a bekövetkező megállás  
 melankóliáját pörgésekként  
 festő néminemű indulat

ez a letaposott,  
 kátyús ólakban  
 jobb időkre tartogatott  
 kamatos kamat

(az ipszilon az utolsó sorból – két helyütt – kimaradt)

Karácsonyi Zsolt

## ÚSSZ, Faust, ÚSSZ

Második rész: A nappal (részlet)

Most ússz tovább, akkor is, ha lábad  
begörcsöl, erős értelmed az úr,  
felfénylő elméd elé veti magát  
és behódol a boltozott azúr.

Kedvem szerint cselekszem, pihenésre  
semmi szükség, de mégis hagyom,  
csak kedvtelésből,  
hogyan hanyódjak még egyszer  
a tengerek párologó habjain.

Erős emlékek csapnak oldalamba,  
a gyermekkorból felbukkanó cetek,  
hogyan eltitkoltam valamit,  
hazudtam,  
azért,  
hogyan ettől  
bolderabb legyek.

De nem zavar az ámbrás-had, kajánul  
nézek szemükbe, tűnjön, ami volt,  
eltűnnek úgyis: nap, hold,  
ezer csillag,  
mit végtelen,  
erős fényem lenyűgöz.

Sirályok szállnak kamaszkorom felett,  
tizenkét sassal köszönt a férfikor,  
átalakítom egész múltamat,  
a bor szőlőtlenül  
kezd forrni.

Most fekszem, és titokban élvezem,  
hogyan halra cirógatja talpamat,  
száz vidám, apró lény se szelídíti,  
mit eldöntött  
az erős akarat.

Jó lenne víz alá bukni,  
kergetőzni,  
titokra várni,  
mi felbukkan a mélyben.  
A százfelé irányult öntudat  
az enyémben kovácsolódik eggyé.

Kirajzolódik minden, ami volt,  
jól látszik minden közelgő pillanat,  
a ráncos időt birtokba veszem,  
és görcsbe rántja  
fáradt vállamat.

Egy fóka szól: „Nem lehetsz soha fáradt,  
te világunkhoz túl isteni lény,  
mozdítsd karod, lássuk, hogy az imádott  
erő újra a partvonalra ér.  
Ott állj örökké, mint rövid életünkben  
egyetlen, végső irányt adó torony!”

Csak ennyit szól, és tekintetem villan,  
alámerül a fóka a habokba.

„Medúza vagyok, olyan testre vágyom,  
mit körbevesz az iszonyatnak fodra...”  
Nem mondhat többet,  
erős hullámverésben villannak már  
a cápauszonyok.

Süllyed a Zátony, az igazi, a benti,  
az egész világ velem lebeg, nekem,  
a légnyomás valóm újrateremti,  
míg fényre pattan mind a két szemem.